

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

z udziałem zainteresowanego M. Z.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w G. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 12 października 2015 r. i stwierdził, że M. Z. podlega od wskazanej daty obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność u płatnika składek M. oraz zasądził koszty procesu.

Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie (pkt 1) oraz zasądził od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje (pkt 2).

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku odwołująca się zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 8 ust. 11 ustawy

z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego niezastosowanie w przedmiotowym stanie faktycznym, polegające na niewłaściwym uznaniu, że M. Z. nie może zostać uznana za osobę współpracującą przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, a co za tym idzie, z tego tytułu nie może podlegać ubezpieczeniom społecznym.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy, tj. orzeczenie, że wnioskodawczyni podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność u płatnika składek M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni uzasadniła oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, bowiem w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd Apelacyjny zachodzą przesłanki, aby zastosować art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i uznać M. Z. za osobę współpracującą przy prowadzeniu działalności gospodarczej przez M. Z. Spełnia ona bowiem przesłanki pozwalające na zakwalifikowanie jej jako osoby współpracującej, albowiem jest ona członkiem najbliższej rodziny przedsiębiorcy, pozostaje z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, swoim działaniem przyczyniała się do prowadzenia działalności gospodarczej męża. Działała również na rzecz i w imieniu M. Z., angażując się w jego firmę. Oczywista zasadność skargi wynika z okoliczności, że Sąd Apelacyjny w sposób nieprawidłowy uznał, że w stanie faktycznym, jaki miał miejsce w przedmiotowej sprawie, działalność wnioskodawczyni stanowiła tylko i wyłącznie do wykonywanie obowiązków małżeńskich wynikających z Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Kodeks rodzinny i opiekuńczy nakazuje małżonkom w art. 23 tylko wzajemną pomoc i współdziałanie dla dobra rodziny, a nie współpracę przy podejmowaniu działalności gospodarczej. Ustawodawca w ustawie systemowej nie narzucił zaś sztywnych ram dla

współpracy małżonków, a więc tym samym zaakceptował fakt, że nie będzie to współpraca typowa chociażby dla stosunku pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżąca powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie wniosku odwołujące się do tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie to nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżącej jest niezgodne z tymi wymaganiami. W skardze brak koniecznej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji prawnej, przekonującej o „oczywistej” zasadności skargi, chociaż na tym właśnie powinno skupiać się uzasadnienie wniosku. Wnioskodawczyni przedstawiła w nim jedynie skróconą wersję uzasadnienia zarzutu kasacyjnego, wskutek czego ocena wniosku nie mogłaby nastąpić bez szczegółowej analizy sprawy, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne. Powtórzenie bądź odwołanie się do argumentacji przedstawionej

na uzasadnienie podstaw skargi jest nieskuteczne, gdyż podstawy te podlegają badaniu dopiero w ramach rozpoznania skargi, po jej przyjęciu do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.